

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **AutoEsa, a.s.**, IČO: 25627538,
sídlem K učilišti 170, 102 00 Praha 10,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2020, č. j. KUUK/082785/2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2020, č. j. KUUK/082785/2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk (dále jen „městský úřad“), ze dne 16. 4. 2020, č. j. ODS/18095-19/2620-2019/PŘ-195-9, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 83a odst. 2 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 16. 4. 2019 v 12:15 hod., v obci Rumburk – Dolní Křečany v ulici Šluknovská, u nejbližšího domu č. p. 178/49, provozoval motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia, registrační značky X, které řídil M. M., i přesto, že technická způsobilost od provedení pravidelné technické prohlídky u uvedeného vozidla uplynula lhůtou stanovenou zákonem dne 2. 10. 2016, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč dle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 83a odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10 zákona o podmínkách provozu a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalobce v průběhu odvolacího řízení doložil doručenkou odeslané datové zprávy, která obsahovala žádost o změnu vlastníka vozidla registračnímu úřadu, protože vozidlo bylo ve stejný den prodáno, čímž došlo ke změně vlastníka i provozovatele vozidla v pravém slova smyslu a žalobce nemohl žádným způsobem ovlivnit chování řidiče a nového vlastníka. Městskému úřadu byly v průběhu řízení poskytnuty všechny dostupné dokumenty – kupní smlouva a informace, že v den prodeje vozidla byly odeslány datovou zprávou místně a věcně příslušnému správnímu orgánu všechny doklady, které má prodávající k dispozici a svou část povinností, které mu vyplývají ze zákona, splnil. Kopie datových zpráv i doručenka, která prokazuje podání a doručení datové zprávy se žádostí o změnu vlastníka, má městský úřad od začátku k dispozici, pokud si je vyžádá od jiného orgánu státní správy, přičemž nový vlastník je existující v České republice sídlící osoba. Dle žalobce bylo zřejmé, že žalovaný se ani nepokusil od registru vozidel vyžádat z archivu doručenou zprávu. K tomu uvedl, že Magistrát hlavního města Prahy má všechny datové zprávy archivovány a v právním státě stačí, pokud je označen důkaz, který je dostupný u jiného úřadu. Správní orgán je také povinen tento důkaz, který je pro něho snadno dostupný, si vyžádat. Tím žalobce prokazoval, že pokud by registr vozidel konal, nedostal by se žalobce do bezvýchodné situace. Zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) příkládá podání žádosti o zápis změny vlastníka do registru liberační důvody, žádost sama tedy má právní váhu, byť příbuzný zákon o podmínkách provozu liberaci upravenou nemá. To dle žalobce neznamená, že nelze dovodit, že podáním žádosti registr obdržel relevantní informaci o změně vlastnictví a došlo k naplnění liberace dle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť bylo vynaloženo veškeré možné úsilí, aby změna v registru vozidel proběhla.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný konstatoval, že v příkazním řízení žádost o zápis změny vlastníka doložena nebyla, neboť žalobce doručenkou předložil v odvolacím řízení. Předložení samotné kupní smlouvy pak dle žalovaného nedokazuje, že by žalobce podal žádost o zápis změny vlastníka. Uvedl, že je ze spisového materiálu zřejmé, že oproti tvrzení žalobce bylo vozidlo prodáno bez platné technické prohlídky, tedy bylo prodáno jako vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť poslední technická prohlídka byla provedena dne 2. 9. 2016 a její platnost byla z důvodu tzv. „béčkových“ technický závad na vozidle udělena pouze na dobu 1 měsíce. Poslední evidenční kontrola byla provedena dne 16. 8. 2016 s platností pouze tento den. Smlouva o prodeji vozidla byla podepsána dne 1. 11. 2016, tedy téměř dva měsíce po skončení platnosti technické prohlídky a téměř tři měsíce po platnosti evidenční prohlídky. Žalovaný dodal, že provedení evidenční a technické prohlídky u vozidla s již propadlou technickou prohlídkou je náročnější nejen na náklady, ale i na čas. Zdůraznil, že ze znění § 21 odst. 1 zákona o přestupcích je zřejmé, že je na žalobci, aby prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat. Pokud žalobce tvrdil, že žádost o změnu vlastníka zaslal, měl to prokázat. Žalobce ovšem doložil pouze doručenkou datové zprávy. Z té lze dle žalovaného vyčíst, že žalobce jako odesílatel zaslal dne 1. 11. 2016 adresátovi Hlavnímu městu Praha datovou zprávu. Nelze z ní vyčíst, kdy byla adresátovi doručena, ani co bylo přílohou této datové zprávy, označené přílohy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelze identifikovat s projednávaným případem, natož aby dokládaly, že touto datovou zprávou byla příslušnému úřadu doručena žádost o změnu vlastníka v dané věci. Jediným relevantním výstupem z evidence motorových vozidel tak ve věci zůstává karta vozidla reg. zn. X pořízená městským úřadem v lednu 2020, tedy takřka 4 roky po prodeji uvedeného vozidla, z níž vyplývá, že provozovatelem i vlastníkem tohoto vozidla je žalobce. A tuto skutečnost se žalobci nepodařilo nikterak zpochybnit. Žalovaný dodal, že žalobce mohl své povinnosti prokázat liberační důvody dostat i tím, že sám aktivně u příslušného správního orgánu zajistí podklady, které by naplnění liberačních důvodů prokazovaly. Místo toho ale svou povinnost, a v podstatě i ochranu svých práv, přenáší na jiného. V případě prodeje vozidla je přenesl na osobu, které vozidlo prodal, nyní je přenáší na správní orgány. Dodal, že pokud by žalobce přiložil kopii žádosti o změnu vlastníka a k tomu přiložil kopii doručanky datové zprávy s odpovídajícími identifikačními znaky, jako např. číslem jednacím, číslem příslušné smlouvy apod., pak by bylo namístě, aby správní orgán pouhým ověřením v evidenci státní správy zjistil, jak bylo s příslušnou žádostí naloženo. Doložení kopie žádosti o změnu vlastníka a přiložení příslušné a identifikovatelné doručanky zaslání žádosti je jednoduchým administrativním úkonem a žalobci nic nebránilo, aby takový úkon provedl. Pokud tak jednoduchý úkon neučinil, a své povinnosti prokázat své úsilí se zhostil zasláním pouze kopie doručanky datové zprávy jakéhosi dokumentu, pak nic nenásvědčuje tomu, že žádost byla skutečně podána.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovanému předložil doručenku o doručení žádosti o změnu v registru vozidel a požádal jej, aby si vyžádal text zprávy od adresáta. Postupoval tak podle zásady, že dokumenty u jiných úřadů jsou státu známy. Žalobce přesným označením datové zprávy a doručanky, kterou odeslal, prokázal její existenci. Stačilo vyžádat „u kolegy“ a založit do spisu. Tento důkaz je pouze podpůrný. Zdůraznil, že podstatná je kupní smlouva a fakt, že v době prodeje auto vybavené platnou technickou prohlídkou bylo. Městský úřad potrestal žalobce s jediným cílem – získat prostředky pro obecní pokladnu. Výchovný význam tohoto trestu žalobci unikalo.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 3. 5. 2019 od Policie České republiky oznámení o přestupku ze dne 3. 5. 2019. Součástí oznámení je samotné oznámení přestupku, úřední záznam ze dne 3. 5. 2019, výpis technických prohlídek vozidla reg. zn. X a detail téhož vozidla z registru vozidel, fotodokumentace řidičského průkazu M. M., osvědčení o registraci vozidla reg. zn. X a fotodokumentace motorového vozidla dané registrační značky. Z uvedené dokumentace vyplývá, že hlídka policie dne 16. 4. 2019 v 12:15 hod. v obci Rumburk, Dolní Křečany, v ul. Šluknovská, poblíž domu č. p. 178/49, zastavila při dohledu nad bezpečností silničního provozu motorové vozidlo Škoda, reg. zn. X. Jako řidič vozidla byl ustanoven M. M. Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že toto vozidlo má propadlou technickou prohlídku, jejíž platnost skončila dne 2. 10. 2016. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Městský úřad dne 3. 2. 2020 vydal příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu a uložil mu pokutu ve výši 7 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor. Součástí odporu byla kupní smlouva č. K1227512 uzavřená mezi žalobcem a M. M. dne 1. 11. 2016. Předmětem smlouvy je prodej motorového vozidla Škoda reg. zn. X. Dne 16. 4. 2020 vydal Městský úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu a uložil mu pokutu ve výši 7 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž žalobce doložil, že odeslal dne 1. 11. 2016 Hlavnímu městu Praha zprávu označenou jako „CRVAN968423“. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
9. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, že se správní orgány nevypořádaly s připomínkami uvedenými v odporu a odvolání a ignorovaly existující žádost o zápis změny vlastníka v registru vozidel. K tomu soud uvádí, že žalovaný i městský úřad se řádně zabývaly všemi námitkami žalobce a srozumitelně popsali, proč je nepovažují za důvodné. K nenaplnění liberačních důvodů v případě žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že prokázání skutečnosti, že právnická osoba vynaložila veškeré úsilí ke zproštění viny, které bylo možno požadovat, svěřil zákon o přestupcích právě právnické osobě, která se viny chce zprostit. Žalovaný přitom konstatoval, že to žalobce v průběhu celého řízení, ani v odvolání neprokázal. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že o skutečnosti, že žalobce byl v době spáchání přestupku provozovatelem daného vozidla, není nejmenších pochyb. Současně konstatoval, že žalobce se z odpovědnosti za přestupek podle § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu poukázáním na splnění liberačních důvodů nevyvinil, neboť neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Žalovaný dále doplnil, že řízením o přestupku provozovatele jako v nynějším případě, se může právnická osoba vyhnout tím, že nebude bezdůvodně spoléhat na splnění povinnosti změny vlastníka a provozovatele kupujícím, ale sama učiní kroky k tomu vedoucí.
10. Žalovaný se zároveň v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke kopii doručanky datové zprávy ze dne 1. 11. 2016, s názvem věci CRVAN968423, jejímž adresátem je Hlavní město Praha, Mariánské náměstí 2/2, 11000 Praha 1, do datové schránky ID 48ia97h. Z této doručanky bylo dle žalovaného možno vyčíst pouze to, že byla doručena téhož dne, kdy byla uzavřena smlouva o prodeji předmětného vozidla a že zpráva byla odeslána adresátovi do příslušné datové schránky, kterou používá i registr vozidel. Rozhodně už z této doručanky datové zprávy dle žalovaného nelze ověřit, že jí byla doručena žádost o změnu vlastníka v

dané věci. Soud tak uvádí, že není pravdou, že by se žalovaný nezabýval kopií výše specifikované doručky datové zprávy.

11. Lze pouze pro úplnost doplnit, že žalobce v průběhu celého přestupkového řízení správním orgánům nedoložil žádost o zápis změny vlastníka v registru vozidel (či alespoň její kopii). K požadavku žalobce, aby si žalovaný vyžádal ověření zaslání žádosti o změnu vlastníka vozidla, pak z napadeného rozhodnutí plyne, že tento požadavek žalovaný považoval za nadbytečný, neboť ani žalobcem případně zasláná žádost o změnu vlastníka vozidla nemohla nic změnit na tom, že žalobce byl v době spáchání přestupku vozidla provozovatele daného vozidla.
12. Pokud žalobce namítal, že mu správní orgány nesdělily, jakým způsobem měl pro naplnění liberačních důvodů postupovat a kterou svou povinnost nesplnil, soudu uvádí, že není povinností správních orgánů a soudu žalobci doporučovat, jakým způsobem má porušení právních předpisů předcházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 92/2008–82).
13. Soud shrnuje, že námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.
14. Pro posouzení dalších námitek žalobce je rozhodné, zda se žalobce dopustil přestupku podle § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu. Dle tohoto ustanovení platí, že právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. a) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu.
15. V projednávané věci není pochyb o tom, že vozidlo Škoda Felicia reg. zn. X bylo provozováno. Tuto okolnost žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení o žalobě nijak nezpochybňoval. Žalobcovy námitky směřovaly k tomu, že nemohl být provozovatelem daného vozidla, neboť jej dne 1. 11. 2016 prodal panu M., a žalobce se tak předmětného přestupku nedopustil.
16. Jak plyne z evidenční karty předmětného vozidla, žalobce byl ke dni spáchání přestupku, tedy ke dni 16. 4. 2019, evidován jako provozovatel a vlastník vozidla (ode dne 25. 8. 2016).
17. Zákon o podmínkách provozu v § 2 odst. 15 stanoví, že provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
18. Registr silničních vozidel je informačním systémem veřejné správy, v němž se evidují silniční vozidla, vlastníci a provozovatelé těchto vozidel [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu]. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení se v registru silničních vozidel uvádí u silničního vozidla údaje o vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem.
19. Současná definice provozovatele vozidla v zákoně o podmínkách provozu byla stanovena novelizací zákonem č. 239/2013 Sb., podle jehož důvodové zprávy má být provozovatel důsledně vymezen jako osoba zapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel, a není-li taková osoba v registru zapsána, bude provozovatelem vlastník. Pro určení provozovatele (na rozdíl od vlastníka) má zápis do registru konstitutivní charakter. Ke změně definice provozovatele v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu důvodová zpráva uvádí, že záměrem změny definice provozovatele vozidla je, aby za provozovatele vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu byl považován subjekt zapsaný jako provozovatel

vozidla v registru silničních vozidel, a není-li takový subjekt, pak se provozovatelem vozidla rozumí vlastník silničního vozidla.

20. Pro pojetí provozovatele tedy není rozhodující, kdo provozuje vozidlo jako své vlastní, nýbrž kdo je jako provozovatel vozidla evidován v informačním systému veřejné správy. Rozhodující má být stav evidovaný, nikoli stav faktický (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017–45, bod 32 odůvodnění). Z citované právní úpravy vyplývá, že postavení provozovatele vozidla ve smyslu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a jeho odpovědnost za přestupek podle § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. V projednávané věci je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel. Podle karty vozidla, jež se nachází ve správním spise, byl v registru vozidel jako provozovatel (i vlastník) předmětného vozidla zapsán žalobce. Je to tedy právě žalobce, kdo je odpovědný za to, aby s tímto vozidlem nebyly porušovány podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích, a to bez ohledu na skutečnost, zda toto vozidlo již prodal.
21. Ze shora uvedené platné a účinné právní úpravy tudíž vyplývá, že žalobní námitky týkající se nemožnosti ovlivnit způsob, jakým bude nový vlastník vozidla nakládat s vozidlem po jeho předání, nemohou být ve věci žalobce rozhodující. Nelze tak souhlasit s podstatou argumentace žalobce, že ke změně vlastníka i provozovatele vozidla došlo již prodejem vozidla a odesláním žádosti o provedení příslušné změny údajů do registru silničních vozidel, a že tedy tímto splnil veškeré své povinnosti. K převodu vlastnického práva k vozidlu sice došlo dne 1. 11. 2016 na základě uzavřené kupní smlouvy, avšak ve vztahu k deliktní odpovědnosti provozovatele vozidla kladou shora citované normy veřejného práva spolu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu důraz na evidenční princip. Z hlediska definice provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu i v zákoně o podmínkách provozu musí dojít k zápisu změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel (srov. též § 8 až § 10 zákona o podmínkách provozu). Judikatura Nejvyššího správního soudu již pracuje se současným pojetím pojmu provozovatele.
22. Nesouhlas žalobce s novelizací zákonných ustanovení a pojetím pojmu provozovatele vozidla není z hlediska soudního přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Jakkoli se mohou zdát v jednotlivých případech nastavená pravidla objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla tvrdá, jde o platnou a účinnou právní úpravu, kterou je třeba respektovat. Podmínkami úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, byť ve vztahu k § 125f zákona o silničním provozu, ale dané závěry jsou použitelné i v této věci, se v minulosti zabýval i Ústavní soud, přičemž neshledal její protiústavnost. V nálezu pléna ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publ. pod č. 116/2018 Sb., Ústavní soud uvedl: *„Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. To, že zákonná úprava předpokládá možnost provozovatele vozidla ovlivnit osobu jeho řidiče, je patrné i z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení vylučuje jeho odpovědnost za správní delikt v případech odcizení vozidla nebo změny vlastníka, jestliže bylo požádáno o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“* (odst. 75 nálezu). Rovněž zdůraznil, že *„[d]ůvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihovat. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel.“ (odst. 79 nálezu).

23. Žalobce dále nesouhlasil s odůvodněním odmítnutí liberačních důvodů. Správní orgány se podle něj nevypořádaly s jeho připomínkami a ignorovaly existující žádost o zápis změny vlastníka v registru silničních vozidel. V tomto smyslu žalobce poukazoval na § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. K tomuto ustanovení zákona o silničním provozu soud uvádí, že jej nelze na projednávanou věc použít, neboť žalobce není postihován za přestupek (správní delikt) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nýbrž za přestupek dle zákona o podmínkách provozu.
24. Žalobce se dále dovolával liberačního důvodu obsaženého v § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Soud připomíná, že odpovědnost vznikající na základě § 83a odst. 2 písm. b) zákona o podmínkách provozu je odpovědností objektivní; obdobně je tomu ostatně i v případě deliktů odpovědnosti právnických osob a jim naroveň postavených fyzických osob při výkonu podnikání, vznikající na základě řady dalších předpisů z oblasti správního práva. Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Odpovědnosti se lze v takovém případě zprostit tehdy, prokáže-li pachatel naplnění důvodů pro liberaci. Liberační důvody jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti; jejich uplatnění je tedy možné pouze ve výjimečných případech. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, proto musí prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona (srov. např. rozsudek ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018–27).
25. Soud upozorňuje na to, že při převodu vlastnického práva provádí zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem [§ 8 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu]. Tato žádost se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu [§ 8 odst. 2 písm. a) citovaného zákona]. Podle § 8 odst. 3 věty druhé citovaného zákona musí být žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci.
26. Z citovaných ustanovení vyplývá, že příslušná žádost musí být podána společně dosavadním i novým vlastníkem vozidla s úředně ověřenými podpisy žadatelů, za ověření totožnosti žadatele přímo obecním úřadem obce s rozšířenou působností, anebo při zastoupení žadatele na základě plné moci splňující zákonem stanovené požadavky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Podle § 9 odst. 1 zákona o podmínkách provozu zápis změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě a) společné žádosti vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, nebo b) žádosti vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla, má-li být novým provozovatelem silničního vozidla jeho vlastník. Ustanovení § 8 odst. 3 věty druhé, § 8 odst. 4 písm. a) a § 8 odst. 6 se použijí obdobně (§ 9 odst. 2 téhož zákona).
28. Se žalobcem nelze souhlasit v tom, že by v jeho případě byly naplněny liberační důvody ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce zmocnil kupujícího k provedení změny v registru vozidel. Ze správního spisu tudíž vyplynulo, že žalobce svěřil osud stavu zapsaných údajů v registru vozidel kupujícímu. Na základě čl. 1.4 kupní smlouvy ze dne 1. 11. 2016 si žalobce jako prodávající ujednal s panem M. jako kupujícím, že změnu údajů o vlastníku a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí kupující, a za tím účelem se zavázala zmocnit kupujícího ke svému zastupování v řízení o zápisu, což se také stalo. Současně je z kupní smlouvy patrné, že si smluvní strany ujednaly sankční pravidla pro případ, že by kupující nesplnil svoji smluvní povinnost a nezajistil řádně a včas změnu údajů v registru vozidel (smluvní pokuta, náhrada škody, včetně náhrady případně uložených pokut a sankcí žalobci). Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že žalobce spoléhal na kupujícího, že zajistí změnu údajů o vlastníku a provozovateli vozidla v registru silničních vozidel a podá příslušnou žádost.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, zdůraznil, že změnu údajů o vozidle v registru silničních vozidel nelze realizovat v rámci řízení o přestupku, jehož předmětem je rozhodování o vině a trestu za přestupek provozovatele vozidla. Postup pro změnu údajů v registru silničních vozidel a řízení o ní je upraven samostatně a relativně komplexně v § 8 a násl. zákona o podmínkách provozu. V citovaném rozsudku dodal: *„Jakkoliv Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se v podmínkách projednávané věci stěžovatelce může jevit posouzení jejího případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát (v duchu římské zásady vigilanti iura scripta sunt aneb zákony jsou psány pro bdělé). Jednání stěžovatelky, která k provedení přepisu vozidla v registru silničních vozidel zplnomocnila kupujícího, lze tak označit přinejmenším za velice neobezřetné.“*
30. K tomu, aby se evidovaný provozovatel vozidla zbavil objektivní odpovědnosti, nestačí, aby toliko zmocnil jinou osobu k podání žádosti o zápis příslušné změny v registru silničních vozidel. V případě, kdy dojde k uvedenému dobrovolnému svěření dalšího osudu stavu zapsaných údajů v registru vozidel jiné osobě, nemá dosavadní provozovatel vozidla jistotu, že k zapsání požadované změny skutečně dojde ani kdy se tak stane. Musí pak počítat i s pro něj nepříznivou variantou, že se nový vlastník dopustí s vozidlem protiprávního jednání před tím, než dojde k požadované změně v evidenci provozovatele předmětného vozidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. 8. 2018, č. j. 59 A 82/2017-51).
31. Ani případné zaslání formuláře žádosti o změnu vlastníka i provozovatele vozidla, který žalobce dne 1. 11. 2016 zaslal Magistrátu hlavního města Prahy, nic nemění na tom, že žalobce byl nadále provozovatelem vozidla a že ke změně vlastníka ani provozovatele nedošlo. Ostatně ani žalobce více než dva roky nezjišťoval, zda k přepisu prodaného vozidla v registru silničních vozidel na kupujícího došlo. Přestupek byl spáchán dne 16. 4. 2019, tedy více než dva roky po převodu vlastnického práva k vozidlu (1.11. 2016). Ze spisu ani z žaloby není patrné, že by žalobce po dobu více než dvou let po převodu vlastnického práva k vozidlu ve svém zájmu kontroloval, zda došlo k zápisu změny Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, kterou se kupující zavázal zajistit.

32. Žalobce namítal, že učinil vše, co mohl, a odkazoval na nemožnost zásahu do vlastnického práva kupujícího. Namítal, že neměl jediný právní nástroj realizace nápravy a dostal se do bezvýchodné situace vinou nečinnosti státní správy.
33. Soud podotýká, že v kupní smlouvě, na jejímž základě žalobce jako prodávající převedl vlastnické právo k předmětnému vozidlu na pana M. jako kupujícího, si smluvní strany ujednaly, že změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí na své náklady kupující, tj. pan M., který zastoupí žalobce v řízení o zápisu na základě uděleného zmocnění. Žalobce se zavázal poskytnout kupujícímu při provádění změny v registru vozidel nezbytnou součinnost, zejména poskytnout mu pro tyto účely plnou moc s úředně ověřeným podpisem a pan M. se zavázal předložit dokumenty potřebné k provedení změny v registru vozidel. Pro případ, že by pan M. nepodal žádost o zápis změn v registru vozidel řádně a včas ve lhůtě stanovené zákonem, byl žalobce oprávněn odstoupit od kupní smlouvy marným uplynutím zákonné lhůty k podání žádosti a požadovat zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 000 Kč i náhradu způsobené škody v plné výši, včetně náhrady marně vynaložených nákladů a pokut i jiných sankcí, které by mu byly uděleny z důvodu neprovedení změny v registru vozidel v zákonem stanovených lhůtách.
34. V této souvislosti soud konstatuje, že se mu v rámci kontroly plnění smluvních povinností nezdá jako nepřiměřené požadovat po žalobci vyšší bdělost u smluv, v nichž se zavázal zajistit změnu údajů v registru silničních vozidel sám kupující, nadto v případě, kdy je proluka mezi převodem vlastnického práva k vozidlu (respektive po uplynutí 10 denní zákonné lhůty pro zápis změny údajů v registru vozidel) a okamžikem spáchání přestupku více než dva roky, jako je tomu v projednávaném případě.
35. Námitky, podle nichž žalobce nemohl nijak ovlivnit nakládání s vozidlem ani změnu údajů v registru silničních vozidel, nejsou důvodné. Po žalobci není vyžadován zásah do vlastnického práva jiných osob, nýbrž bdělost ve vztahu ke skutečnosti, zda evidovaný stav v registru silničních vozidel, který se ho dotýká, odpovídá skutečnému stavu. Pokud by žalobce zjistil, že tomu tak není, mohl se od 1. 6. 2017 domáhat nápravy na základě § 8a zákona o provozu vozidel, ve znění účinném od 1. 6. 2017.
36. Právním nástrojem nápravy nesouladu evidovaného stavu v registru silničních vozidel a faktického stavu je právě institut popsáný v § 8a zákona o provozu vozidel, který byl účinný od 1. 6. 2017. Podle tohoto ustanovení v případě změny vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva, kdy nový vlastník neposkytne potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel v zákonné lhůtě, bude zápis změny proveden rovněž na žádost dosavadního vlastníka. Žalobce tedy mohl již od 1. 6. 2017 využít § 8a zákona o provozu vozidel a podat žádost o zápis změny jako dosavadní vlastník a provozovatel. S ohledem na výše uvedené tedy soud neshledal důvodnými námitky žalobce, že v jeho případě byly naplněny liberační důvody, neboť žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
37. Soud uvádí, že žalobce sice tvrdí, že Magistrát města hlavního města Prahy nezahájil z úřední povinnosti řízení proti novému majiteli, nicméně toto tvrzení nijak neprokazuje (např. na základě listin získaných v rámci nahlížení do spisu či poskytnuté informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o poskytování informací). Dané neprokázané tvrzení žalobce lze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tak označit za spekulaci, neboť není ani vyloučeno, že v případě pana M. mohlo být magistrátem žalobcem popisované správní řízení dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu zahájeno a v něm uložena pokuta. Podstatné však je, že Magistrát města hlavního města Prahy nebyl bez součinnosti žalobce a pana M. nebo bez žádosti dle § 8a zákona o provozu oprávněn provést změnu vlastníka vozidla. Žalobce jako profesionální obchodník s ojetými vozidly tak svou liknavost a neobežřetné jednání při změně zápisu předmětného vozidla v registru vozidel nemůže v tomto řízení úspěšně přenášet jiný orgán státní správy. Ani tato námitka tak není důvodná.

38. Žalobcem popisované liberační důvody holandského modelu považuje soud za irelevantní, neboť soud je povinen aplikovat tuzemskou právní úpravu, která vychází z evidenčního principu provozovatele vozidla a též stanovuje liberační důvody u přestupku právnické osoby. Úprava objektivní odpovědnosti dle holandského práva je tudíž pro projednávanou věc bezvýznamná.
39. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobce dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím městského úřadu, odvoláním a odporem proti příkazu žalobce, kupní smlouvou ze dne 1. 11. 2016 a kopií doručanky datové zprávy ze dne 1. 11. 2016, neboť všechny tyto listiny jsou součástí soudu předloženého správního spisu, kterým se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Soud taktéž pro nadbytečnost neprovedl k návrhu žalobce dokazování překladem rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2014, č. 66237/01, který žalobce navrhl na podporu své argumentace ohledně úpravy liberačních důvodů v holandském právním řádu, neboť úprava objektivní odpovědnosti dle holandského práva není pro posouzení věci jakkoli rozhodná.
40. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádný ze žalobních bodů neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. září 2022

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce